

M.J. Arlidge

Ghici ce-i în cutie

Traducere din engleză de Lucian Niculescu

3
TREI

Ceața se ridica dinspre mare, sufocând orașul. Năvălea ca o oaste cotropitoare, înghițind reperele, obturând razele lunii, preschimbând Southamptonul într-un tărâm straniu, care-ți dădea fiori.

În zona industrială Empress Road domnea o liniște de mormânt. La magazinele cu piese de schimb se terminase programul, mecanicii auto și angajații din supermarketuri plecaseră, iar plimbărețele începeau să-și facă simțită prezența. Îmbrăcate cu fustițe și bustiere, trăgeau adânc din țigări, disperate după orice grăunte de căldură capabil să mai țină un pic la distanță frigul pătrunzător. Umblau încolo și-ncoace, se străduiau din greu să-și vândă trupul, dar în lumina mohorâtă păreau mai degrabă spectre descărnate decât obiecte ale dorinței.

Bărbatul conducea cu viteză redusă, trecând atent în revistă parada narcomanelor aproape despuiate. Le cântărea din priviri — cu câte o tresărire bruscă din când în când, crezând că a găsit ce-i trebuia —, dar le respingea rând pe rând. Nu după așa ceva venise. În seara asta căuta ceva cu totul special.

Speranța i se împletea cu teama și frustrarea. De zile întregi nu se mai gândea la nimic altceva. Și dacă acum, când ajunsese atât de aproape, toată povestea se dovedea a fi doar o minciună? Un mit urban? A izbit volanul cu pumnul. *Trebuia* să fie aici negreșit.

Nimic. Nimic. Ni...

Și iat-o. Singură, sprijinită de zidul acoperit cu graffiti. Bărbatul a simțit un val neașteptat de emoție. Fata asta chiar *avea* ceva aparte. Nu-și pigulea unghiile, nu fuma și nici nu stătea la taclale. Aștepta, pur și simplu. Aștepta să se întâmple ceva.

A virat și a parcat mașina într-un loc mai ferit, lângă un parapet cu lanțuri. Se cerea să fie prudent, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. A cercetat cu grijă strada, uitându-se după eventuale semne de viață, dar negura îi izolase complet. Părea că ei doi rămăseseră ultimii supraviețuitori pe pământ.

S-a repezit să traverseze spre ea, dar s-a controlat, încetinind pasul. Nu era cazul să se pripească — așa ceva trebuia savurat pe îndelete. Din experiență știa că uneori anticiparea e mai plăcută decât actul în sine. Trebuia să zăbovească mai mult. De mâine încolo va dori să retrăiască mental aceste momente, cât mai fidel cu putință.

În spatele ei se întindea un șir de case părăsite. Nimeni nu mai voia să locuiască aici, iar clădirile astea erau în prezent niște văgăuni mizerabile. Se transformaseră în cuiburi de drogați și case de raport de mână a șaptea, înțesate de ace jechoase și de saltele și mai jechoase. În timp ce traversa strada spre ea, fata a ridicat capul, privindu-l printre șuvițele bogate ale bretonului. S-a desprins de zid, fără niciun cuvânt, făcându-i semn din cap către scheletul clădirii celei mai apropiate, înainte să pășească

înăuntru. N-a existat nicio negociere, niciun preambul. De parcă era resemnată cu soarta ei. De parcă știa.

Grăbindu-se s-o prindă din urmă, bărbatul i-a sorbit din ochi spatele, gamba, tocurile, cu o excitație crescândă. Odată ce ea a dispărut în beznă, a mărit și el pasul. Nu mai putea aștepta.

Când a intrat, dușumeaua a trosnit zgomotos sub tălpile sale. Casa părăsită arăta exact așa cum și-o închipuise în fanteziile lui. Un damf coplesitor de igrasie i-a umplut nările — totul era putred aici. S-a năpustit în fostul salon, actualmente depozit de chiloței și de prezervative abandonate. Nici urmă de ea. Voia să se joace de-a baba oarba, vasăzică.

În bucătărie. Nimic. Întorcându-se, a ieșit indignat și a urcat pe scări la etaj. Cu ochii scânteindu-i la fiecare pas în căutarea prăzii.

A intrat în dormitorul din față. Un pat mucezit, un geam spart, un porumbel mort. Dar nici urmă de fată.

Furia tindea să ia acum locul poftei carnale. Cine era ea de-și permitea să-l joace pe degete în felul ăsta? O târfa oarecare. Un rahat de câine pe talpa pantofului său. Avea de gând s-o învețe minte pentru că se purta așa cu el.

A dat de perete ușa băii — nimic —,după care s-a răsucit și a pătruns în cealaltă cameră. Avea să-i spargă fața aia tâmpi...

Deodată capul i s-a dus pe spate. L-a săgetat o durere insuportabilă — era tras de păr foarte strâns, tras înapoi cu forța, înapoi, tot înapoi. Deja nu mai putea să respire — o cârpă îi astupa gura și nasul. O duhoare înțepătoare i-a inundat nările, iar reflexele i s-au declanșat prea târziu. Se lupta să trăiască, dar își pierdea deja cunoștința. Apoi s-a făcut întuneric.

Îi urmăreau fiecare mișcare. Sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Cadavrul aparține unei femei de rasă albă, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. A fost găsită ieri-dimineață de un agent voluntar de patrulare, în portbagajul unei mașini abandonate din zona Greenwood.

Vocea inspectoarei Helen Grace era puternică și clară, în ciuda nodului din stomac. Vorbea echipei de la serviciul criminalistic, la etajul șapte al secției centrale de poliție din Southampton.

— După cum puteți vedea în fotografiile, dinții i-au fost spărți, cu ciocanul probabil, și i-au fost retezate ambele mâini. Are o sumedenie de tatuaje, ceea ce ne poate ajuta la identificare, și ar trebui să vă concentrați mai întâi eforturile în zona traficului de droguri și a prostituției. Pare mai degrabă ceva legat de conflictele dintre bande decât o crimă oarecare. Sergentul Bridges va prelua cazul și vă va informa referitor la persoanele care prezintă un interes aparte. Tony?

— Mulțumesc, doamnă. S-o luăm pe rând. Aș vrea să verificăm mai întâi cazurile similare precedente...

În vreme ce sergentul Bridges își intra în rol, Helen s-a strecurat afară. Chiar și după atâta timp, nu suporta să se afle în centrul atenției, bârfei și intrigilor tuturor. Tre-cuse aproape un an de când pusese capăt înfiorătorului șir de crime al lui Marianne, dar interesul pe care îl sus-cita Helen nu scăzuse câtuși de puțin. Să-i vii de hac unui criminal în serie însemna deja ceva impresionant, dar să-ți împuști și sora cu această ocazie era cu totul altceva. În perioada imediat următoare, o mulțime de prieteni, colegi, ziarști și necunoscuți se repeziseră s-o asigure de compasiunea și susținerea lor. Dar în mare măsură nu era decât ceva de fațadă — *detaliile* îi interesau pe ei. Doreau s-o despice pe Helen și să scoțoească prin ea — cum a fost să-ți ucizi sora? Te-a molestat tatăl tău? Te simți vinovată pentru toți acei morți? Te simți *răspunzătoare*?

Helen își petrecuse toată viața de adult construind un zid înalt împrejurul său — până și numele Helen Grace era născocit — dar, mulțumită lui Marianne, acel zid se prăbu-șise pentru totdeauna. La început, Helen fusese tentată să fugă — i se oferiseră demisia, transferul, chiar și o pensie —, însă reușise să-și vină cumva în fire și să se întoarcă la lucru la Southampton Central îndată ce i s-a permis s-o facă. Știa că oriunde s-ar duce, lumea ar sta cu ochii pe ea. Mai bine să facă față acestui examen pe teren propriu, aici, unde atâția ani de-a rândul se bucurase de o viață plăcută.

Așa suna teoria, dar în practică lucrurile se dovedi-seră dificile. Existau atâtea amintiri aici — legate de Mark și de Charlie — și atâția oameni gata să-și bage nasul, să facă supoziții sau chiar să glumească pe seama suferințe-lor ei. Chiar și acum, după luni de zile de când revenise la lucru, uneori trebuia pur și simplu să lase totul și să dispară.

— O seară bună, doamnă!

Helen a tresărit, luată prin surprindere de sergentul de la recepție, pe lângă care tocmai trecea.

— O seară bună, Harry! Să sperăm că Saints¹ își va aminti să câștige astăzi de dragul tău.

Glasul îi era vesel, dar cuvintele sunau ciudat, ca și când vioiciunea asta o solicita excesiv. A ieșit în grabă din clădire, s-a urcat pe motocicletă ei Kawasaki și, apăsând pedala de accelerație, a demarat în trombă pe West Quay Road. Ceața care se lăsase mai devreme se ținea scai de oraș, iar Helen s-a pierdut în ea.

Cu viteză mare și constantă, a lunecat până la stadionul St Mary's printre mașinile care înaintau lent. Ajunsă la periferie, a ieșit pe autostradă. Și-a verificat din reflex oglinzile retrovizoare, însă n-o urmărea nimeni. Odată ce s-a mai domolit traficul, a accelerat și ea. După ce a atins 120 la oră, și-a tras o clipă sufletul, înainte de a urca la 140. Niciodată nu se simțea mai liberă decât atunci când se deplasa cu viteză.

Localitățile se succedau. Winchester, apoi Farnborough, înainte să se zărească, în cele din urmă, Aldershot. O nouă privire grăbită în oglinzi, pe urmă înainte spre centrul orașului. După ce și-a lăsat motocicletă în parcare privată, Helen a evitat un grup de soldați beți și a grăbit pasul, ținându-se în umbră. N-o cunoștea nimeni aici, dar nu-și putea permite să riște nici în aceste condiții.

A trecut prin fața gării și, în scurt timp, se afla pe Cole Avenue, în inima cartierului de locuințe al Aldershotului. Nu era convinsă că procedează corect, dar simțise nevoia

¹ Porecla echipei Southampton FC. (N.tr.)

să revină. Instalându-se în tufișurile care flancau o latură a străzii, și-a reluat locul obișnuit de observație.

Timpul trecea foarte lent. Îi chiorăia stomacul și și-a dat seama că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. O mare prostie. Slăbea cu fiecare zi tot mai tare. Ce încerca să-și demonstreze? Existau căi mai potrivite să-ți ispășești păcatele decât înfometarea deliberată.

Deodată, s-a produs agitație. O voce a strigat „pa“, după care ușa de la numărul 14 s-a închis zgomotos. Helen s-a lăsat pe vine. Ochii i-au rămas ațintiți asupra tânărului care mergea acum grăbit în josul străzii, tastând pe telefonul mobil. A trecut la trei metri de Helen, fără să-i observe prezența, apoi s-a făcut nevăzut după colț. Helen a numărat până la cincisprezece, și-a părăsit ascunzătoarea și a pornit în urmărire.

Tânărul — la vreo 25 de ani, copilăros — era chipeș, avea un păr negru bogat și o față rotundă. Îmbrăcat neglijent, cu blugii care-i atârnavă la spate, arăta la fel ca o mulțime de alți tineri, sperați să pară imperturbabili și indiferenți. Această neglijență studiată i-a smuls un zâmbet lui Helen.

O ceată de băiețandri gălăgioși a apărut la orizont, ieșiți în față la Taverna Gării. La 2 lire halba, 50 de pence un shot și biliard gratuit, cârciuma era mană cerească pentru cei tineri, lefteri și dubioși. Proprietarul, mai bătrâior, îi servea cu plăcere pe toți cei ajunși la pubertate, localul era mereu ticsit, iar gloata se revărsa până în stradă. Helen s-a bucurat de acoperire, strecurându-se printre trupuri ca să observe fără a fi observată. Gașca l-a întâmpinat pe tânăr cu urale atunci când el le-a fluturat o bancnotă de douăzeci de lire. Au intrat, iar Helen i-a urmat. Așteptând răbdătoare să-i vină rândul la bar, era

invizibilă pentru ei — niciunul dintre cei care aveau peste treizeci de ani nu exista în lumea lor.

După două rânduri de băutură, grupul s-a îndepărtat de ochii iscoditori din local spre un loc de joacă aflat la periferie. Părculețul părăginit era pustiu, iar Helen trebuia să-i urmeze pe băieți cu băgare de seamă. O femeie care se aventurează de una singură printr-un parc după lăsarea nopții are darul de a atrage atenția, așa că Helen s-a ținut la distanță. A dat de un stejar bătrân, grav rănit de zeci de scrijelituri amoroase, și s-a oprit în dosul lui. De acolo îi putea privi în siguranță pe membrii găștii cum fumau iarbă, fericiți și lipsiți de griji în ciuda frigului.

Helen fusese mereu ținută sub observație, dar aici era invizibilă. După moartea lui Marianne, viața ei fusese întoarsă pe dos și oferită publicului spre consum. Drept urmare, oamenii își închipuiau că o cunosc ca pe o carte deschisă.

Exista însă ceva ce ei nu știau. Un secret pe care îl păstrase doar pentru ea.

Iar el se afla acum la mai puțin de cincisprezece metri distanță, ignorându-i cu desăvârșire prezența.

A deschis ochii, clipind, dar nu vedea nimic.

Pe obraji i se prelingea un lichid, în vreme ce globii oculari i se roteau zadarnic în orbite. Sunetele erau teribil de înfundate, ca și când ar fi avut urechile burdușite cu vată. Revenindu-și cu greu în simțiri, bărbatul simțea o durere cumplită care-i sfâșia gâtlejul și nările. O senzație de arsură intensă, ca o flacără constantă pe laringe. Îi venea să strănute, să vomite, să expectoreze chestia aia care-l chinuia. Dar avea căluș, gura îi era legată strâns cu bandă adezivă, și nu-i rămânea decât să-și înghită durerea.

În cele din urmă, șuvoiul lacrimilor s-a potolit și ochii lui chinuiți au început să deslușească mediul ambiant. Se afla tot în clădirea părăsită, doar că acum zăcea în dormitorul de la stradă, pe patul jegos. Avea nervii întinși la maximum și se lupta din răspuțeri — trebuia să scape de-acolo —, dar brațele și picioarele îi erau strâns legate de scheletul metalic al patului. Se smucea, trăgea și se zvârcolea, însă frânghiile de nailon nu cedau deloc.

Abia acum a sesizat că e gol-pușcă. Un gând terifiant i-a trecut prin cap — aveau de gând să-l lase așa aici? Să

moară de frig? Epiderma sa deja trecuse în defensivă — pielea de găină zbârlită de frig și de spaimă —, și el și-a dat seama ce frig cumplit domnea în încăpere.

A urlat din toți răunchii — dar n-a rezultat decât un geamăt surd, ca un zgomot de fond. Dacă ar putea să discute cu ei, să-i convingă... le-ar putea aduce mai mulți bani, iar ei l-ar elibera. Nu-l puteau lăsa așa aici. Rușinea se adăuga acum spaimei, în timp ce-și privea trupul puhav, de om între două vârste, răstignit pe plapuma pătată.

Își încorda auzul, sperând în ciuda evidenței că nu era singur. Dar nu se auzea nimic. Îl părăsiseră. Cât timp îl vor lăsa să zacă aici? Până ce-i vor fi golit toate conturile? Până ce se vor putea considera scăpați? L-au trecut fiorii, îngrozit deja de perspectiva de a-și negocia libertatea cu vreun drogat sau vreo târfă. Și ce va face după ce-i vor da drumul? Ce va spune familiei? Poliției? Își blestema amarnic propria tâm...

Un scârțâit în podea. Așadar *nu* era singur. Un licăr de speranță — poate că acum va putea să afle ce voiau de la el. A întors capul, încercând să-și înfrunte agresorul, dar acesta venea din spate și nu era în raza lui vizuală. Și-a dat deodată seama că patul de care era legat fusese tras în mijlocul camerei, ca în centrul scenei la un spectacol. Nimeni nu și-ar putea dori să doarmă astfel poziționat, și atunci de ce...?

O umbră căzătoare. Înainte să poată reacționa în vreun fel, ceva i-a acoperit ochii, nasul și gura. Un soi de glugă. Simțea textura fină pe obraz și cum se strânge șiretul. Se chinuia acum să respire prin catifeaua densă trasă peste nările care protestau. A scuturat din cap furios în stânga și-n dreapta, luptându-se să creeze o pungă de

aer respirabil. Dintr-o clipă într-alta, se aștepta ca șiretul să fie strâns și mai tare, dar spre surprinderea lui nu s-a întâmplat nimic.

Și acum? Era din nou liniște, cu excepția respirației sale greoaie. Se încingea tot mai tare sub glugă. Oare oxigenul putea pătrunde aici? S-a silit să respire domol. Dacă-și pierdea cumpătul, intra în hiperventilație și apoi...

A tresărit brusc, cu toate simțurile în alertă. Ceva rece i s-a oprit pe coapsă. Ceva dur. Un obiect metalic? Cuțit? Luneca acum pe piciorul lui, înspre... Bărbatul s-a cabrat cu furie, încordându-și la maximum mușchii și trăgând nebunește de frânghiile care-l imobilizau. Acum știa că se dă o bătălie pe viață și pe moarte.

A zbierat din rășputeri. Dar banda adezivă rezista. Legăturile nu cedau. Și nu-l auzea nimeni.

— Cu treburi sau la distracție?

Helen s-a răsucit, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Urcând pe scara întunecoasă spre apartamentul ei, își închipuse că era singură. Iritată că fusese luată prin surprindere, a simțit totodată un scurt fior de neliniște... dar nu era decât James, ieșit în pragul ușii sale. Se mutase în apartamentul de dedesubt cu trei luni în urmă și, fiindcă era infirmier-șef la spitalul South Hants, avea un program imposibil.

— Treburi, a mințit Helen. Tu?

— Treburi care speram să se transforme în distracție. Dar... tocmai s-a urcat într-un taxi și-a plecat.

— Păcat.

James a ridicat din umeri și a schițat un zâmbet strâmb. Se apropia de patruzeci de ani și arăta bine în felul lui dezordonat, cu un farmec indolent care dădea de obicei rezultate la infirmierele tinere.

— Gusturile nu se discută, a continuat el. Credeam că mă place, dar niciodată nu m-am priceput să interpretez semnele.

— Zău? a întrebat Helen, fără să creadă niciun cuvânt.

— Oricum, ce zici de puțină companie? Am o sticlă de vin de... ceai, am niște ceai..., a spus el, corectându-se.

Până în clipa aceea, Helen s-ar fi putut lăsa convinsă. Însă rectificarea a scos-o din pepeni. James era ca toți ceilalți — știa că ea nu bea, că preferă ceai, nu cafea și știa că este o ucigașă. Încă un voyeur care se zgâia la viața ei făcută fărăme.

— Mi-ar face plăcere, a mințit ea din nou, însă mai am de parcurs un vraf de dosare până intru în tură.

James a zâmbit și și-a recunoscut cu o plecăciune înfrângerea, dar știa bine ce se petrece. Și știa că nu trebuie să forțeze lucrurile. A privit-o cu o curiozitate fățișă pe Helen cum urca mai multe trepte deodată spre locuința ei. Ușa s-a închis după ea cu un aer definitiv.

Ceasul arăta ora 5 dimineața. Cuibărindu-se pe canapea, Helen a sorbit lung din ceai și și-a pornit laptopul. Primele semne de extenuare se simțeau deja, dar avea ceva de făcut înainte să doarmă. Măsurile de securitate pe laptopul ei erau cât se poate de sofisticate — un zid inexpugnabil care proteja ceea ce mai rămăsese din viața ei particulară — și Helen a luat-o pas cu pas, bucurându-se de procedura complexă care presupunea introducerea de parole și desfacerea de lacăte digitale.

A deschis fișierul despre Robert Stonehill. Tânărul pe care-l urmărise mai devreme nu avea habar de existența ei, dar ea o cunoștea pe a lui în detaliu. Helen a început să tasteze, conturându-i și mai bine portretul, adăugând toate detaliile legate de caracter și personalitate pe care le culesese de-a lungul acestei ultime runde de supraveghere. Flăcăului îi mergea mintea — îți dădea seama de îndată. Avea un simț al umorului dezvoltat și,

chiar dacă scăpa câte o înjurătură la fiecare două cuvinte, era spiritual și te cucerea cu zâmbetul lui. Se pricepea de minune să-i determine pe alții să-i facă pe plac. Nu se așeza niciodată la coadă la bar, izbutind de fiecare dată să lase asta în seama vreunui tovarăș, în vreme ce el stătea la caterincă împreună cu Davey, vânjosul care era, fără îndoială, liderul găștii.

Robert părea să nu ducă niciodată lipsă de bani, lucru de mirare dacă te gândeai că lucra la aprovizionarea rafturilor într-un supermarket. De unde veneau banii? Din furturi? Ceva și mai rău? Sau pur și simplu îl răsfățau părinții? Era unicul fiu al Monicăi și al lui Adam — centrul lumii lor —, iar Helen știa că el îi învârte pe degete. Asta să fi fost oare sursa fondurilor sale care păreau nelimitate?

Fetele roiau mereu în jurul lui — era voinic și chipeș —, dar nu avea propriu-zis o iubită. Acest aspect o interesa cel mai tare pe Helen. Era oare gay sau hetero? Încrezător sau suspicios? Cui îi va permite să se apropie de el? La întrebarea asta Helen nu cunoștea răspunsul, dar era convinsă că-l va afla. Avea să pătrundă treptat și sistematic în fiecare colțișor din viața lui Robert.

Helen a căscat. Trebuia să se întoarcă la secție curând, dar mai avea vreme să doarmă câteva ore dacă se oprea acum. Cu o dexteritate dobândită prin exercițiu, a rulat programele de criptare, și-a parolat fișierele, apoi a schimbat parola principală de acces. Mai nou, o schimba la fiecare utilizare a computerului. Era conștientă că exagerează, că e paranoică, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Robert îi aparținea ei, și numai ei. Și așa dorea să rămână și pe viitor.